

SÚMRAK STRÁŽCOV

ASPIRIT
ANIMALS™

ROZVRÁTENÁ ZEM

VICTORIA SCHWABOVÁ

FRAGMENT

Spirit Animals: Súmrak strážcov 2 Rozvrátená zem

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Victoria Schwabová
Spirit Animals: Súmrak strážcov 2
Rozvrátená zem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SÚMRAK STRÁŽCOV

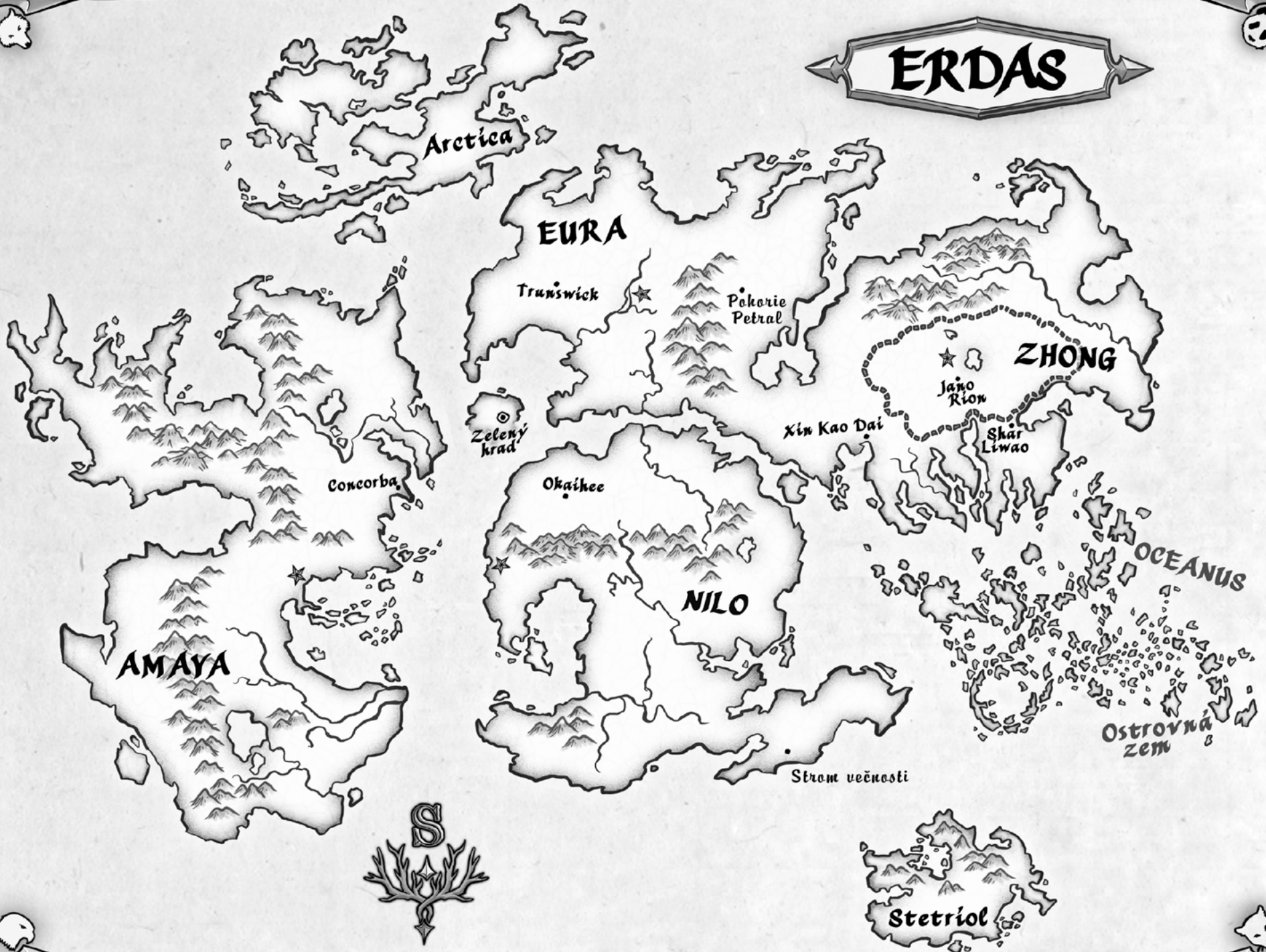
ASPIRIT
ANIMALS™

ROZVRÁTENÁ
ZEM

Victoria Schwabová

 FRAGMENT

ERDAS

Tiene v Stetriole

NA NEBI SA HROMADILI MRAKY A ZASTIERALI MESIAC
s hviezdami.

Táto noc nebola vhodná na pozorovanie nočnej oblohy.

V opačnom prípade by si možno niekto v Stetriole všimol tiene mihajúce sa na hrebeni striech a línie ozdobných rúr na odvod dažďovej vody, ktoré sa ťahali na stenách. Možno by si niekto všimol mladíka s bielou rohatou maskou na tvári a s tmavým plášťom vlniacim sa v slabom vánku. Mladíka, ktorý sa týčil na vrchole strechy ako veterník. Lenže všetky oči boli upreté do kníh a kozubov, kde plápolal oheň, do tanierov s jedlami a do čiaš s nápojmi – nahor sa nikto nedíval.

Postava sa vzpriamila a obratne sa rozbehla po slamených strechách. Voľne povievajúci plášť uprostred tmavej noci vyzeral ako čierny uhoľ, ale keď mladík zastal a na tkaninu dopadlo z chodníkov a nádvorí blikajúce svetlo lúčov, zažiaril *dočervena*.

Všade naokolo sa rozkladal Stetriol, ktorý znova preky-
poval životom. Srdce mesta zasa bilo a jeho tlkot splýval
s nečujnými mladíkovými krokmi.

Ulice pod ním ubiehali a on sa svižne a ladne pohybo-
val po štítoch obchodov a domov, až kým nenašiel budovu,
ktorú hľadal. Prikradol sa ku komínu a nevdojak sa pri-
krčil. Prv než zmizol v prítmí, na rohy jeho masky dopadlo
svetlo.

Na nádvorí sedela na okraji fontány dievčina – dlhé pla-
vé vlasy sa jej vinuli okolo hlavy ako koruna. Nohy si nepri-
tomne máčala v plytkej nádrži, kde plávala veľká labuť
s perím bielym ako odlesky slnka na snehu. Mladík sa pri
pohľade na labuť, ktorá sa pôvabne vznášala na hladine, vy-
klonil do najostrejšieho uhla a uchvátene privrel oči.

Takže zvesti neklamali.

Ninani prišla do Stetriolu.

Svetlé vlasy dievčiny a labutie perie sa priam jagali v tma-
vozelených, modrých a sivých odtieňoch tlmene osvetleného
nádvoría. Dievčina držala v rukách otvorenú knihu, z ktorej
príjemným hlasom čítala labuti. Tiché slová zanikali v šple-
chote vody obmývajúcej jej chodidlá.

Vtom mladíka upútal záchvev pohybu: na streche na-
chádzajúcej sa na opačnej strane nádvoría sa zjavila ďalšia
postava v plášti. Na pozadí bridlicových škridiel sa dal roz-
líšiť ňufák kojotej masky. Bol to *Tesák*. Psovitá silueta neisto
prešliapla. Na zemi by ho nič nezastavilo, ale výšky mu ne-
robili dobre.

Tesák, naznačil prvý posunkom na pozdrav.

Tordohlav, odpovedal mu druhý.

Po Tesákovej pravici sa z tmy vynorila tretia postava v plášti. Na tvári mala masku s vyrytým mačacím úsmevom a pohybovala sa tak nečujne, že jej príchod sotva postrehli.

Špiónka.

Špiónka im ľahostajne naznačila *ahoj* a pohodlne sa uvelebila na streche. Na rukách sa jej leskli ostré, zahnuté nechty pripomínajúce mačacie pazúriky.

Dievčina ďalej čítala svojmu duchovnému zvieratku a o prítomnosti cudzincov, ktorí čneli nad nádvorím ako kamenné sochy, vôbec netušila. Tesák znova neisto prešliapol.

Čo teraz? naznačila Špiónka do vzduchu lenivo prstami.

Mladík v rohatej maske – ten, ktorému hovorili *Tvrdohlav* –, prižmúril oči a potom naznačil rozkaz. *Pošlite správu Kráľovi.*

Špiónka kreslila prstom okolo hlavy. Znamenie pre rohy bolo rovnaké ako pre korunu. Oni ho tak chceli volať. *Koruna*. Koniec koncov, zastupoval kráľa. Ale Tvrdohlavovi to bolo proti srsti – jeho oddanosť veliteľovi bola absolútne neotrasiteľná –, a tak si radšej zvolil *Tvrdohlava*.

Špiónkino podpichnutie odbil mávnutím ruky.

Dievčina stíchla a chystala sa otočiť stranu, keď zrazu jej kniha vykĺzla z rúk. Neobratne sa ju snažila zachytiť, lenže kniha jej spadla na koleno, odrazila sa a s čľapotom pristála vo fontáne.

Labuť sa naježila a zamávala krídlami.

„Joj,“ šepľala dievčina a vylovila premočenú knihu. Zdvihla ju za jeden koniec a s povzdychom sledovala, ako z listov odkvapkáva voda. „Nepovedz to otcovi.“

Keď knihu odložila na okraj fontány, ozvalo sa tiché plesknutie.

Tesák po tretíkrát neisto prešliapol a... pošmykol sa.

Zle pripevnená škridla pod jeho čižmou povolila a šmýkala sa nadol. Tesákovi sa podarilo zachytiť sa najbližšieho komína, ale zabrániť uvoľnenej bridlici v páde už nedokázal. Rútila sa po streche a na nádvorie pod ním. Zhrozil sa, pritlačil sa chrptom ku komínu a očakával náraz, keď zrazu sa vo vzduchu mihla Špiónka. V elegantnom oblúku zachytila pazúrovitými nechtami škridlu, prv než stihla zletieť na zem.

Kamienky stuhnutej malty sa kotúľali po streche a padali na nádvorie ako jemný dážď.

Postavy v plášťoch zadržali dych.

Labuť vo fontáne znehybnela.

Dievčina zdvihla hlavu, ale nad lucernami panovala tma. „Čo to bolo?“ hlesla a pritom naľahovala krk podobne ako labuť. Žmúrila do tmy a na okamih sa jej zazdalo, že vidí obrysy postavy s nejakou maskou.

„Tasha!“ zavolal niekto z domu. Dievčina znova obrátila pozornosť na fontánu s labuťou.

„Musel to byť nejaký vták,“ povedala. „Alebo myš. Alebo vietor.“ Vytiahla nohy z vody a ponorila ruky pod lesknúcu sa hladinu.

„Podť, Ninani,“ nabádala belostného vtáka.

Labuť chvíľu trepotala krídlami, akoby sa chystala vzlietnuť, a potom sa stratila v záblesku svetla. Len čo zmizla, na dievčininej svetlej pokožke sa objavil odtlačok, čierny ako atrament. Tetovanie sa jej vinulo po celom predlaktí. Dievči-

na odkráčala dovnútra a na nádvorí po nej zostala len cestička mokrých šlapají.

Tasha. Takže tak sa volala.

Keď sa dievčina vzdialila, mačkovitá Špiónka sa narovнала a vyšvihla sa späť na svoje miesto. Obvykle zelené oči mala čierne, zreničky boli v slabom svetle rozšírené. Prebodla Tesáka nevraživým pohľadom a vyzerala, že sa chystá hodiť mu na hlavu uvoľnenú bridlicu.

„Hlupák,“ precedila.

„Všetci nie sme predurčení na to, aby sme ložili po strechách,“ zavrčal Tesák.

„Dost,“ zavelil Tvrdohlav dôrazne. Tesák so Špiónkou už-už chceli pokračovať v hádke, ale Tvrdohlavova ruka varovne vystrelila nahor.

Začuli nejaký zvuk. Akoby ktosi šúchal bosými chodidlami o kameň.

V tej chvíli Tasha vybehla na nádvorie, vrátila sa po knihu, ktorú nechala ležať na okraji fontány. V polovici cesty zakopla o rohožku a takmer spadla. Ale našťastie udržala rovnováhu, vzala premočenú knihu a pevne stlačila väzbu, aby z nej vytlačila zvyšky vody. Potom sa otočila smerom k domu.

Znenazdajky sa zarazila.

Váhala. Pozrela sa na strechy a na nočnú oblohu.

„Tasha!“ ozvalo sa zasa zvnútra.

Nakoniec zmizla v dome.

Keď na nádvorí zavládol pokoj, Tvrdohlav dal rukou signál na odchod. Špiónka oprela škridlu o najbližší komín a odplazila sa s Tesákom preč. Ich siluety sa strácali v tme.

Tvrdohlav ich pozoroval bystrými baranými očami a potom sa znova pozrel na nádvorie. Mokré šlapaje sa pomaly strácali.

Tasha.

Teraz vedeli, kde je.

A kde je *Ninani*.

Spoločne sa sem vrátia.

Ticho sa otočil a nasledoval svojich druhov do temnej noci.

Oči v tme

TIENE TANCOVALI VO SVETLE HORIACEJ FAKLE.

Prechádzali tunelmi v útrobach sveta a na skalné steny vrhali reťazce prapodivných tvarov. Conor sa namiesto na obludné tieň snažil upínať zrak na kamarátov, ktorí kráčali pred ním, ale očami zakaždým podvedome zablúdil k stenám, kde sa krútili a knísali ich znetvorené podoby. Meilin, Takoda a Xanthe sa javili ako pretiahnuté postavy. Brigganov tieň bol nízky, samé ucho a chvost.

Najviac ho však znepokojovala silueta Kova.

Ludoopov obraz sa hrozivo rozťahoval, ceril zuby a vyčnieval nad ostatnými ako veža. V strašidelnom, blikajúcom svetle mal Conor dokonca pocit, že v zdeformovanom tieni gorilej hlavy vidí tlieť červené oči.

Prehltoľ, pevne privrel viečka a pokúsil sa oddeliť skutočnosť od preludov spôsobených horúčkou a vyčerpanosťou. Jedno a druhé mu čoraz väčšími splyvali a hranice medzi nimi sa postupne stierali. Keby sa nesústre-

dil, nočné mory z jeho vidín by ľahko vyklzli do temných tunelov.

„Vieš určite, kam ideme?“ ozvala sa Meilin, ktorá kráčala vpredu. Nebol to ďalší zmyslový vnem, ale pravá, nezlomná Meilin z mäsa a kostí. Fakľu držala tak, aby plameň nesvietil do ružových očí dievčiny, ktorá ich skupinu viedla podzemným bludiskom.

„Áno, viem,“ odvetila Xanthe.

„Ako si tým môžeš byť istá?“ zahundrala Meilin. „Všetko tu vyzerá rovnako...“

„Možno pre teba,“ povedala prosto Xanthe a prešla drobnou rukou po kamennej stene.

Ani Conor nepostrehol žiadne veľké rozdiely. Sem-tam si všimol, že zem sa nepatrne zvažuje, zavše cítil, že prúd vzduchu sa mierne ochladzuje a potom znova otepľuje, akoby to bol dych spiaceho netvora. No inak všetky tunely, ktoré sa kľukatili ríšou Sadre, vyzerali úplne rovnako. Nekonečný sled jaskýň, otvorov a chodieb. Mal pocit, akoby neustále chodili v kruhoch. V *špirálach*.

Ako mohla Xanthe vedieť, kam idú? A predsa sa zdalo, že to vie.

Došli na akési rázcestie, odkiaľ sa mohli vydať buď dopredu, doľava, alebo doprava. Všetky tri tunely vyzerali totožne. Xanthe zdvihla ruku, aby zastavila kamarátov, a sama pokračovala do stredu rázcestia. Napravila si batoh na pleci, pokľakla na kolená, dlane priložila ku skale a zavrela oči. Conor netušil, či používa sluch, hmat, čuch alebo nejaký iný zmysel, ktorý on nemal. Vedel iba to, že keď po chvíli otvorila oči a postavila sa, ukázala na tunel vľavo.

„Tadeto,“ oznámila im a vyrazila chodbou bez toho, aby sa ohliadla dozadu.

Kovo a Meilin súčasne vydali pochybovačný zvuk, v ktorom sa miesil povzdych s nesúhlasným vrčaním. Keď si to uvedomili, vzájomne sa prebodli zlostným pohľadom. Takoda sa ticho zachichotal a dokonca sa pousmial aj Conor. Nebolo to po prvý raz, že sa niečo podobné prihodilo. Meilin síce privolala pandu Dží, ktorá bola stelesnením pokoja, ale dokázala byť rovnako tvrdošijná ako gorilí samec.

Meilin vykročila za Xanthe a Kovo s Takodom ich nasledovali.

Conor mal po krátkej prestávke pocit, akoby mu telo zlenivelo a prestalo ho poslúchať. Horko-ťažko sa rozhýbal, no do tunela odmietol vojsť. Briggan mu do stehna zaboril ňufák a postrčil ho dopredu. Hoci šlo len o malé povzbudenie, v Conorových nohách sa na chvíľu zasa rozprúdila krv.

„Vďaka,“ zašepkal Conor unavene a pohladil vlka na šiji. Briggan sa oňho oprel – nie príliš silno, aby ho nezhodil, ale tak, aby cítil jeho podporu.

„Nie je v tom mágia,“ práve vysvetľovala Xanthe, keď ich Conor dohonal.

„Tak ako to teda robíš?“ zaujímala sa Meilin. „Ako vieš, kade sa máme vydať?“

„Načúvam jaskyniam,“ odvetila Xanthe, ako keby táto odpoveď všetko objasnila.

„Naučíš ma to?“ naliehala Meilin. Conor premýšľal, či je taká nástoječivá preto, že kamarátkiným orientačným schopnostiam neverí, alebo jednoducho preto, že sa nerada spo-

lieha na pomoc kohokoľvek iného. Pravdepodobne platilo jedno aj druhé.

Xanthe si hrýzla pery. „Nemyslím si, že by som ťa to mohla naučiť,“ povedala. „Viem sa orientovať, lebo som to vedela vždy. A vždy som to vedela, lebo som to *musela* vedieť.“

Meilin sa zamračila. „Hm, to je síce pekné, ale nič to nemení na tom, že tomu stále nerozumiem.“

„Prepáč.“

Takoda – zaneprázdnený tým, že sa márne snažil Kova naučiť, ako posunkami naznačiť *otázku* miesto *oznamovacej vety* – zdvihol hlavu a opýtal sa: „Takže to tu v podzemí vedia všetci?“

„Všetci nie,“ odvetila Xanthe a vyšplhala sa na malú skalku, preliezla ju a pridržala niekoľko úponkov porastých machom, aby mohli prejsť. „Len čo sa sadreanské deti naučili chodiť, matky a otcovia ich vzali do jaskýň blízko ich domovov a nechali ich tam.“

Meilin zhíkla. „To je hrozné.“

Xanthe pokrčila plecami. „Nebolo to ďaleko a takmer všetky deti dokázali nájsť cestu späť.“

Takmer všetky, zauvažoval Conor pochmúrne. A čo tie, ktorým sa to nepodarilo? V divočine pozoroval zvieratá, ktoré opustili slabšie mláďatá a venovali čas a energiu len silnejším, s lepšími predpokladmi na prežitie.

„Počas nasledujúceho roka,“ pokračovala Xanthe, zatiaľ čo obchádzala zosunutú skalnú stenu, „nás rodičia zobrali na vzdialenejšie miesto, sami sa vrátili domov a čakali. Tam sa už vyskytovali oveľa náročnejšie odbočky, ale stále to nebolo ktovieako nebezpečné. Každý rok nás nechávali

v neznámej jaskyni a našou úlohou bolo nájsť cestu späť. A zakaždým bola cesta namáhavejšia a zradnejšia. Na tento deň nás rodičia pripravovali po celý rok – ako urobiť svetlo, ako nájsť potravu, ako zistiť, či je voda pitná, ako rozlíšiť, ktoré huby sú jedlé a ktoré jedovaté, ako podľa stôp, ktoré v skale zanechala voda, spoznať, kde sa nachádzame. Robili všetko pre to, aby nám pomohli tento deň prežiť. Každý rok...“ odmlčala sa a zahĺbila sa do seba. Možno si spomenula na Phos Astos a na rodinu, ktorú stratila.

Keď znova prehovorila, usmievala sa, ale v jej hlase zaznieval smútok. „Takže nie,“ vyhlásila ospravedlňujúco. „Nemyslím si, že ťa to môžem naučiť.“

Meilin sa dívala na bledú dievčinu pohľadom, aký Conor u zhonskej bojovníčky vídal iba zriedka. Napadlo mu, že by to mohla byť úcta. Alebo úžas. Takoda mal otvorené ústa. Dokonca aj Kovo sa tváril zamyslene.

Tunely naokolo sa neustále menili a rôzne kľukatili. Stropy a steny stúpali a klesali, až sa Conorovi točila hlava. V jednej chvíli zakopol o kameň a potom znova. Keď podvedome vystrel ruku, aby sa zachytil o výčnelok, pod dlaňou nahmatal zvláštny kriedový povrch.

Skala v tejto časti podzemia bola omnoho tmavšia. Pri dotyku sa lúpala ako drevné uhlie a na koži zanechávala škrvny. Conor si všimol, že kvapka potu, čo mu stiekla z tváre na dlaň, premenila čierny popol na atrament. Otriasol sa. Necítil sa dobre, ale aj tak sa postavil a prinútil sa pokračovať v chôdzi.

„Dávajte pozor, kam šliapete,“ zavolala Xanthe a opatrne prešla okolo jamy na dne tunela.

Conor by si ju sotva všimol, ale aj napriek upozorneniu do nej takmer spadol. Vtedy si uvedomil, že to, čo ho oslabovalo a okrádalo o rovnováhu, nebola nemotornosť a únava.

Bol to parazit, čo si nemilosrdne razil cestu jeho telom.

Zmocnila sa ho panika. Tak veľmi túžil na červa zabudnúť, že sa mu to skoro podarilo. Náhle precitnutie ním ťažko otriaslo. Koža ho páčila, ale v žilách mu kolovala ľadová krv. Triaška, ktorá ním zavše lomcovala, ho odteraz sužovala nepretržite, chvel sa počas celého dňa – ak sa na mieste, kde nie je svetlo, dá hovoriť o dni –, a prenasledovala ho aj v spánku.

Briggan šliapal zarovno s ním. Conor, ktorého upokojovala blízkosť duchovného zvieraťa, zaboril prsty do vlčej srsti. Vtom pocítil, ako sa parazit pod jeho kožou posunul, a rýchlo odtiahol ruku.

V hlave počul akýsi šepot.

Xanthe sa naňho letmo ohliadla. Potlačil triašku. Kamarátkina bledá pokožka, biele vlasy a ružové oči mu nena zdajky pripomenuli Nakazených – bytosti, ktoré kedysi boli ľuďmi a teraz sú z nich strašidelné *netvory*. Čoskoro bude aj on jedným z nich.

Čo zostalo z ľudí, ktorí sa stali Nakazenými? Len žltkaste zuby, zakrivené pazúry a desivý škrekot.

Čo zostane z *neho*, keď sa tmavá špirála, ktorá zdobila ich čelá, objaví aj na jeho čele? Keď parazit ukončí krátku púť jeho telom a bude poznačený rovnako?

Ako ďaleko sa už červ dostal?

Nechcel sa pozrieť.

Nechcel ho vidieť.

Ale *musel* to vedieť.

Conor nabral odvahu a vyhrnul si rukáv nad lakeť. Presne tam sa zastavil špirálovitý konček, keď ho pred mnohými dňami kontroloval. Nechtom na to miesto vyryl tenkú červenú čiarku, aby označil parazitovu polohu. Čiarka tam stále bola, ale čierny prúžok sa strácal pod rukávom košele. Ustavične sa hmýril a Conor si predstavoval, ako si razí cestu na jeho plece, krk, tvár a čelo. Stlačil si pažu tak silno, až to zabolelo a na koži sa mu vytvorili podliatiny. Pohyb však neustal. A neustal ani šepot v jeho hlave pripomínajúci šum vzdialeného potoka. Slová zneli tlmene, ako keď sa hlasy rozprávajú za dverami. Nerozumel im a ani netúžil rozumieť.

Zatriasol hlavou, aby z nej vypudil slová, spomienku na Nakazených aj strach. Zároveň si pripomenul, že ešte stále má šancu, ešte nevypršal jeho čas. Ak sa dostanú k Wyrmovi, skôr než zahynie Strom večnosti, ak porazia toho prastarého tvora, ak víťazstvo zachráni Nakazených, ak, ak, ak...

Briggan sa naňho pozrel. V modrých vlčích očiach sa odrážala múdrosť a súčasne aj obavy.

„Nič mi nie je,“ povedal Conor. Pritom sa snažil, aby sa mu netriasol hlas, aby znel pokojne a vyrovnané ako kedysi, keď sa na pastvine prihovárал svojim ovciam, keď ešte nebol slávnym chlapcom, čo privolal jedného z Veľkých strážcov. „Dobre to dopadne.“

Vedel, že je to lož, ale veľmi si prial, aby to bola pravda.

„Aké to je?“ opýtal sa Takoda, ktorý obratne zdolával hrboľatý terén a svižnosťou Conorovi pripomínal Abeke. „Žiť v temnote?“

Xanthe sa naňho usmiala. „Neviem,“ odvetila. „Aké to je žiť vo svetle?“

Takoda sa ticho zasmial. Modré kláštorné rúcho – teraz ufúľané od dlhého putovania rišou Sadre – sa za ním vlnilo. „Dobre, ale... ako tu funguje život? Vieš, ako znie spev vtákov? Čo je...“

„Spomaľ,“ smiala sa Xanthe a zdvihla ruky. „Predovšetkým svetlo nie je jediným zdrojom života. Máme zeleninu – mrkvu, zemiaky, juku –, ktorej sa darí v tme, aj bylinky živiace sa minerálmi v skalných stenách, aj huby, čo dokážu vytvárať svetlo, aj kamene, z ktorých možno vykresáť oheň. A spev vtákov? Naše vtáky vydávajú zvuky, hudbou by som to však nenazvala. Skôr pišťaním. Ako znejú vaše *spevavce*?“

Takoda spojil prsty a vylúdlil na nich veselý trilok, ktorého ozvena sa niesla jaskyňou. Xanthe rozťahla kútiky úst do širokého úsmevu. Kovo otrávene sledoval dianie okolo seba a posunkom sa pokúšal niečo naznačiť Takodovi. Ale ten sa venoval Xanthe a svojho zvieracieho spoločníka si nevšímal. Veľký strážca sa natiahol a prudko ho štuchol do pleca. Keď konečne upútal jeho pozornosť, pomaly a rozvážne zopakoval posunky a ako bodku na záver pridal nespokojné odfrknutie.

Conor nerozumel, čo sa Kovo snaží povedať, ale Takoda sa na okamih zamračil a potom sa ľudoopovi vykrútil. „Neviem,“ odvetil. „Možno keby si to sformuloval ako otázku alebo...“

Lenže to očividne nebola odpoveď, ktorú ľudoop očakával, pretože našpúlil pysky a vyceril zuby. Takoda prevrátil